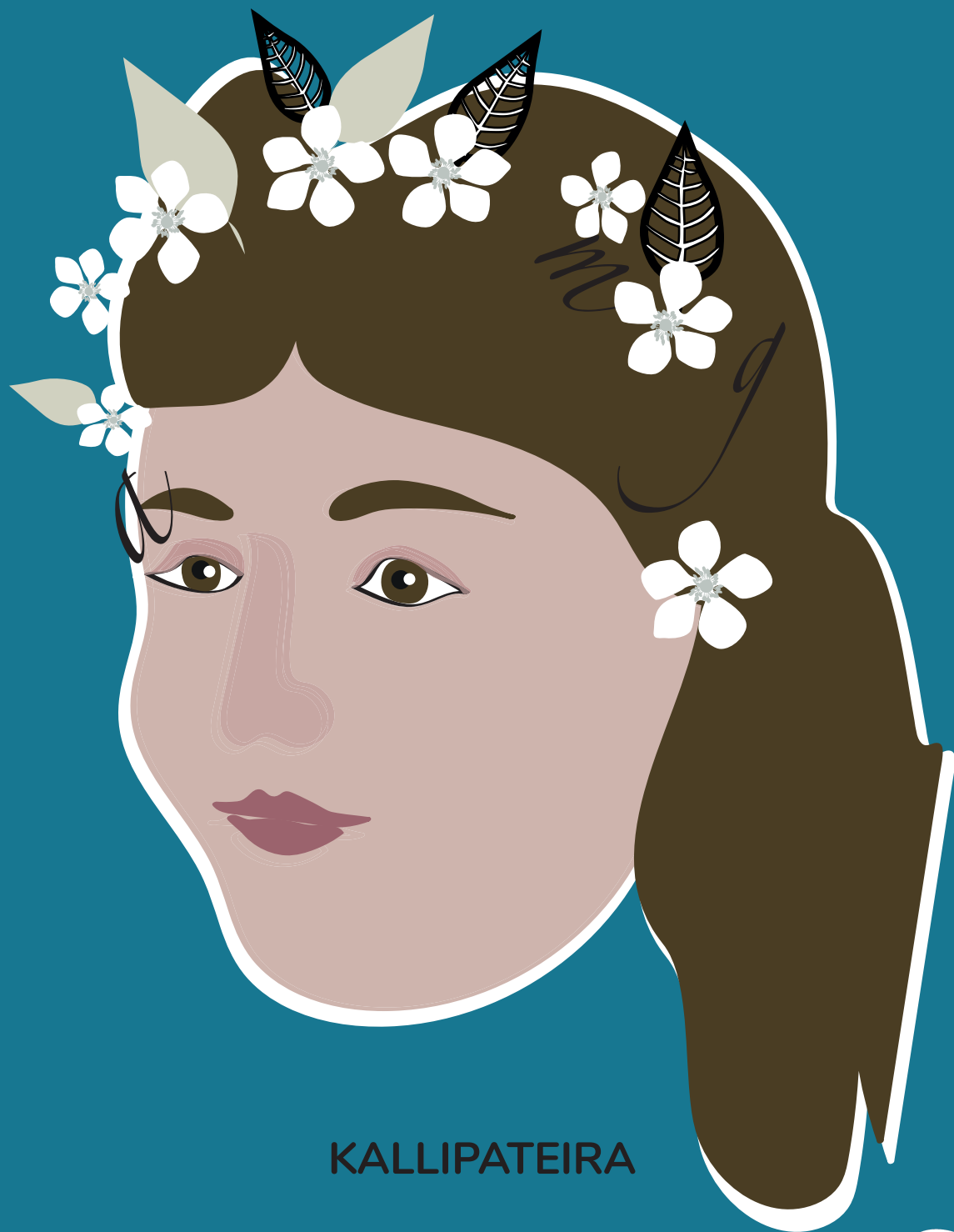

BIOGRAFIE

KALLIPATEIRA

Cofinanțat de
Uniunea Europeană

FATA CARE A ADUS VICTORIA

PERSONAJUL: KALLIPATEIRA

ȚARA DE ORIGINE: GRECIA

PERIOADA: secolul 4 sau 5

REZUMAT: Kallipateira a trăit în secolul al IV-lea î.Hr. în Grecia. A fost fiica celebrului atlet Diagoras. La acea vreme, femeilor le era interzis să participe la Jocurile Olimpice, fie ca atleți, fie ca spectatori, mai ales dacă erau căsătorite. Ele riscau să fie condamnate la moarte pentru că încălcau regulile. Pherenike avea doi fii; așa că, văduvă, și-a înlocuit soțul ca antrenor și s-a deghizat în bărbat pentru a-și însoți fiul cel mic la Jocuri.

CUVINTE CHEIE: JOCURILE OLIMPICE, FEMEIE, INTERZIS

GENUL: BIOGRAFIE

VARSTA: 7 - 8 ANI

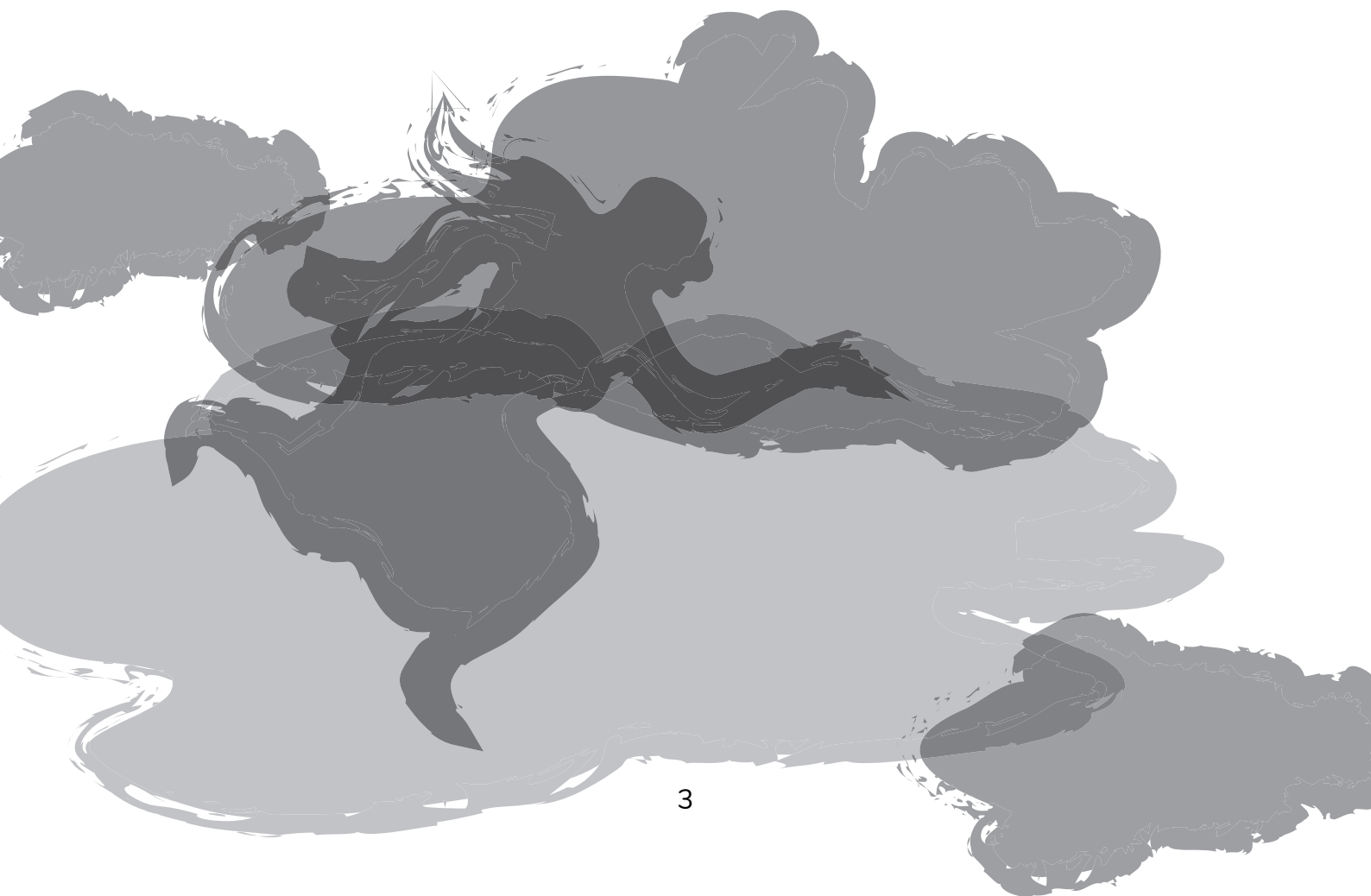
AUTOR: Barbara Lachi

FATA CARE A ADUS VICTORIA

Ascunsă printre tufele de salvie și lavandă, Kallipateira stătea întinsă, respirând adânc parfumul intens pe care îl emanau florile și răspândit de briza ușoară a mării.

Își ținea ochii deschiși, privind norii care se mișcau cu viteză pe cer. Uneori își dorea să poată fi un nor pentru a alerga liberă, fără ca nimeni să o oprească să o facă, dar între timp se apropia nunta. Urma să devină o femeie măritată și nu i se va permite nici măcar să-și privească proprii frați alergând.

Dacă o vor prinde făcând asta, o vor duce pe drumul care duce spre Olympia, pe muntele Typaeum, iar de acolo o vor arunca în golul mortal.

Alergarea era ca o respirație pentru ea; Kallipateira iubea să alerge. Așa își descoperise insula, alergând pe străzile și potecile înguste ale Rodosului, de-a lungul plajelor lungi de nisip, până în munții de culoarea laptelui înconjurați de dealuri moi care se succedau ca valurile în mare. Mirosul de cimbru și de linte roșie, de mirt și de oregano îi însoțea alergările și se împletea în jurul părului ei, lăsând o dâră în urma ei.

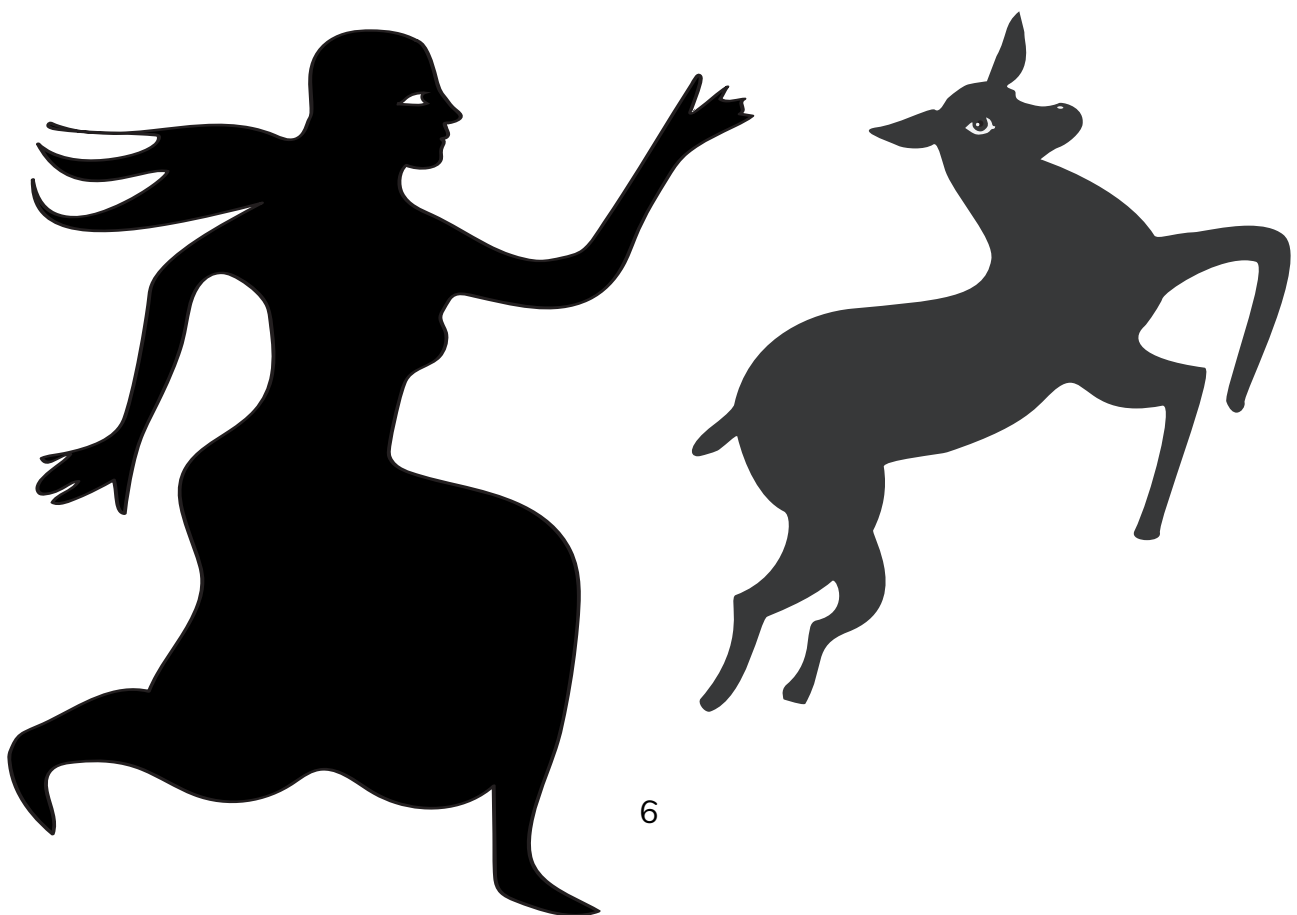

Într-o zi, în timpul uneia dintre alergările ei, a zărit o căprioară tânără care o privea din spatele unui tufiș, privirea ei părând deopotrivă speriată și nesigură.

“Vino mai aproape”, i-a spus încet Kallipateira, care s-a ridicat încet pentru a nu speria și mai mult animalul. Întinzându-i mâna, s-a îndreptat în vârful picioarelor spre ea, în timp ce căprioara stătea nemișcată, scrutând cu curiozitate mișcările, gata să se năpustească. Deodată, ca și cum ar fi recunoscut în fetiță un egal al ei, căprioara a sărit și apoi, cu un salt, a început să alerge în jurul ei, întorcându-se din când în când spre ea, încetinind alergarea în timp ce privirea părea să o invite pe fetiță la joacă. Kallipateira a început să alerge după micuța căprioară, a ajuns-o din urmă și a reușit să accelereze ritmul. Au alergat împreună prin pădurile de carpeni și ienupăr, ocolind stejarii impunători.

Ar fi vrut să continue așa la nesfârșit, simțindu-se ca o tânără Artemis, dar o căprioară mare a ieșit din spatele unui tufiș pentru a o chema pe micuță înapoi de la jocurile ei.

Animalul s-a oprit și a privit-o pe fetiță, apoi și-a coborât capul în semn de salut, ca și cum ar fi recunoscut în ea aceeași natură curajoasă și sălbatică. Kallipateira a răspuns la salut. A simțit în interiorul ei un fior asemănător cu un semn de bun augur a ceva ce avea să vină mai departe. Încă uimită de acea întâlnire, ea s-a întors încet acasă.

Din păcate, căsătoria va schimba totul; nu va mai alerga și nu va mai vedea marea. Nu va mai participa decât la câteva festivaluri religioase în cinstea Atenei sau a lui Demeter și Persefona.

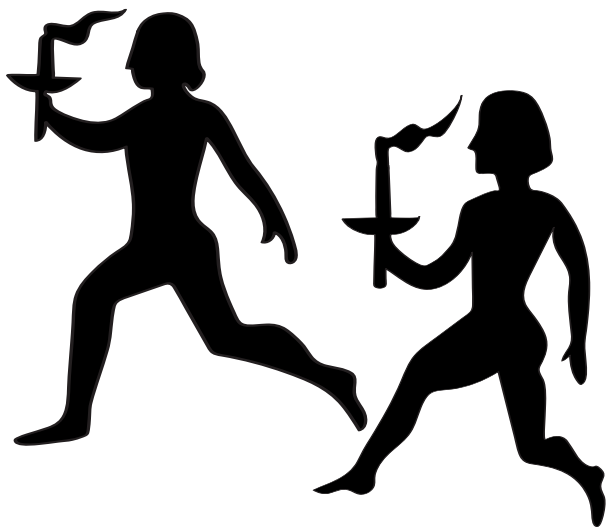
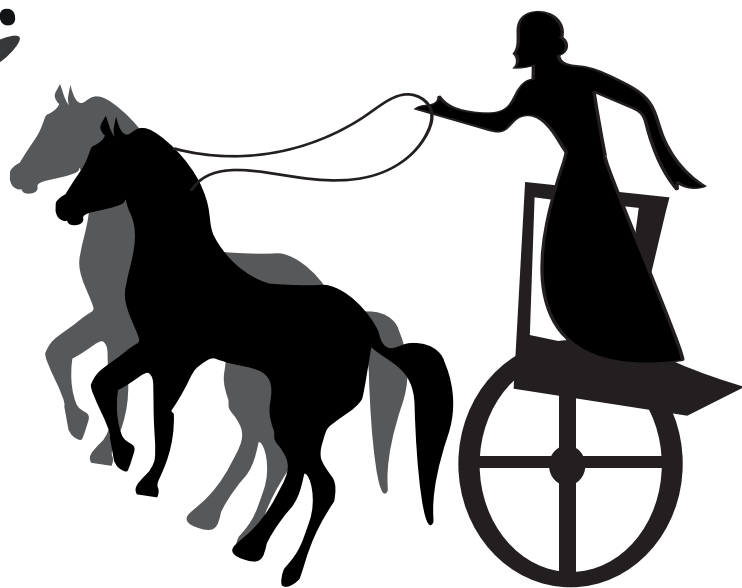
Nu va putea să-și însoțească tatăl și frații la Jocurile Olimpice, deoarece femeile căsătorite nu puteau vedea atleții. Se simțea tristă, dar știa că nu putea face nimic; în inima ei încă mai simțea privirea tinerei căprioare.

Vântul mătura plaja, ridicând stropi de nisip, în timp ce pe vârful muntelui Attairo căzuse deja zăpadă. Venise iarna, iar nunta era sărbătorită în cele trei zile obișnuite. Kallipateira nu se gândea la nimic, voia doar să fugă departe, de acum înainte viața ei se reducea la îngrijirea casei și a copiilor.

Căutând refugiu în amintirile sale, se întorcea adesea la acea zi din pădure, la căprioara care a alergat cu ea și le povestea copiilor ei despre asta ca și cum ar fi fost un mit îndepărtat. Din când în când, auzea despre tatăl ei, celebrul boxer Diagoras, și despre frații săi mai mari, Damagetos și Akaousilaos, învingători la Jocurile Olimpice. Și-i imagina luptând și provocându-și adversarii, le cunoștea mișcărilor pentru că îi văzuse de atâtea ori în copilărie.

Frații ei se mișcau ca într-un dans, agili, rapizi, eleganți și invincibili. În acea zi au câștigat amândoi. Au alergat imediat la tatăl lor, l-au îmbrățișat, l-au ridicat în sus pentru a-l purta în triumf, recunoscând că victoria lor, mișcărilor lor, fiecare mișcare, i se datorau lui. Diagoras, în brațele puternice ale fiilor săi, a simțit că nu ar fi putut fi mai fericit. A închis ochii și, cu un zâmbet, a murit.

În acea zi, Kallipateira a visat-o pe tânăra căprioară venind spre ea. Simțindu-i privirea adâncă asupra ei, Kallipateira s-a apropiat, cu mâna întinsă pentru a-i mângâia botul, dar animalul s-a oprit la câțiva pași de ea: „Tatăl tău a murit, vino să fugi cu mine.” Kallipateira s-a trezit nedumerită de semnificația visului ei. A doua zi, frații ei i-au adus vestea.

Anii au trecut și fiii ei au devenit și ei sportivi, doi boxeri talentați, Eucle și Peiserodos. Ea era mândră de ei, deși nu a apucat să-i vadă niciodată.

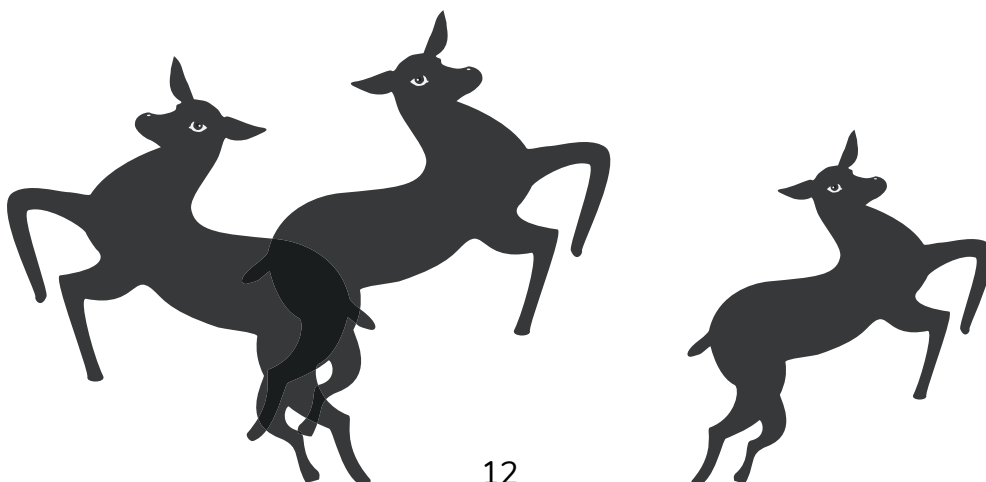
Se apropiau Jocurile Olimpice, iar soțul ei urmărea antrenamentul fiului lor cel mic, Peiserodos. Kallipateira era acasă, concentrată pe munca ei la război de țesut. Deodată, i s-a părut că vede în penumbra camerei pe tânăra căprioară, care pășea încet spre ea. Femeia a întins o mână să o atingă, dar animalul i-a spus: „Soțul tău a murit. Vino să fugi cu mine”. Kallipateira a auzit strigăte venind de afară, iar copiii ei întorcându-se pentru a-i da vestea, dar când s-a întors, căprioara dispăruse.

Poate din cauza visului ei cu ochii deschiși, sau poate din dragoste pentru copiii ei, dar Kallipateira a luat decizia de a continua să își antreneze fiul.

“Nu-ți face griji”, i-a spus ea cu încredere fiului ei, “cunosc mișcările și mișcările pentru că le-am văzut de la cel mai mare dintre toți atleții, tatăl meu Diagoras. Te voi învăța eu și vom câștiga împreună”. S-a angajat în acest sens fără să se gândească la consecințe, fericită că putea face ceva ce își alesese singură. În timp ce-și învăța fiul, i se părea că tânăra căprioară alerga în jurul ei, sărind aproape de ea ca și cum ar fi fost inima ei care nu se simțise niciodată liberă și vie până în acel moment. Cu bucurie.

Astfel, a sosit timpul pentru concurs. Kallipateira, îmbrăcată ca un bărbat, a intrat pe stadionul olimpic și și-a găsit locul printre ceilalți antrenori. Fiul ei a început lupta: la fiecare gest al adversarului său, femeia gândea o contramăsură pe care fiul ei o executa. Se părea că nu numai că fiul ei făcea tot ceea ce-i spusese, dar, în plus, ea îi ghida mișcările, ca și cum ar fi fost unită de un fir invizibil...

“Evită, apleacă-te, sari în lateral”, se gândea Kallipateira, iar fiul ei, într-adevăr, a evitat, s-a aplecat înainte și a sărit în lateral, până când, cu o ultimă mișcare, și-a învins adversarul.

Inima lui Pherinike a explodat de fericire, ca atunci când, copil fiind, putea să alerge liberă prin pădure și să simtă nisipul sub picioare și mirosul de mirt încurcându-i-se în păr.

A simțit un val în piept, o emoție atât de intensă, amestecată cu bucurie și mândrie, încât a sărit impetuos peste zidul scund pentru a alerga și a-și îmbrățișa fiul. Cu toate acestea, haina i s-a încurcat și i-a alunecat, dezvăluind tuturor că sub acea mantie se ascundea o femeie.

A fost imediat înconjurată și adusă cu forța în fața judecătorilor.

“Femeie, cum îndrăznești să nesocotești regulile? Cine te crezi?”

“Eu sunt Pherinike, fiica lui Diagoras, sora lui Damagetos și Akaousilaos, mama lui Eucle și Peiserodos. Soțul meu a murit și nu am putut să-mi las fiul singur să lupte.” A spus cu curaj și fără să-și coboare privirea, justificându-și alegerea pe care o făcuse.

Privirea judecătorilor părea să se înmoaie; publicul asculta în tăcere, așteptând decizia lor. Poate pentru că era fiica unui atlet celebru sau poate pentru că au crezut că acțiunile ei fuseseră dictate de dragostea pentru familia ei, judecătorii au eliberat-o pe Kallipateira. Cu toate acestea, interdicția pentru femei a fost reafirmată și, pentru a-i împiedica și pe alții să le urmeze exemplul, au impus o regulă conform căreia atleții și antrenorii trebuiau să participe dezbrăcați la Jocuri.

Deși Kallipateira își dovedise talentul, nu și-a mai putut antrena copiii și a fost nevoită să se întoarcă la viața de zi cu zi.

Într-o zi, stând la războiul ei de țesut, a văzut căprioara apărând din nou din adâncurile umbrelor din cameră. Fără să aștepte ca aceasta să vorbească, Kallipateira s-a apropiat și a mângâiat botul animalului și, ca și cum ar fi respectat o promisiune tăcută, a început să alerge, scufundându-se în adâncurile pădurii împreună cu animalul.

Cofinanțat de
Uniunea Europeană

Tot conținutul este licențiat sub CC BY-NC-ND 4.0

Proiectul STORIAS este co-finanțat prin programul ERASMUS al Uniunii Europene. Conținutul său reflectă punctele de vedere ale autorilor, iar Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru orice utilizare a informațiilor din acestea.

(Cod proiect: 2021-1-FR01-KA220-SCH-000029483).